

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Lvcæ Pinelli Societatis Iesv Theologi, De Virtute Sev
Energia, & admirandis Sacrosanctæ Missæ effectibus,
Libri Duo**

Pinelli, Luca

Coloniæ, Anno M.D.CVIII.

Capvt I. Quanti æstimanda sit Missa.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46295](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46295)

DE VIRTUTE,
ET FRUCTIBVS
SANCTAE MISSAE,
LIBER SECVNDVS.

Moralia quaedã ad sacram Missam per-
tinentia complectens.

Quanti estimanda sit Missa.

CAP. I.

Væcunq; hætenus dicta
sunt, ad speculatiuã Mis-
sæ pertinet cognitionẽ,
suntq; desumpta cum ex
SS. Patrum de Missa do-
ctrina, nobis in eorũ scriptis relicta; tũ
verò ex Quæstionibus, quæ de Missa in-
ter Scholasticos Theologos agitantur.
Reliquum est, vt nunc quoq; practicè &
moraliter quædam circa Missam dispi-
ciamus, quò non solùm ea, qua par est,
deuotione Missam celebremus; sed cum
fructu etiam aliquo eadem legamus ac
audiamus, qui finis est principalis in
hoc mihi Opusculo propositus.

M 4

Quif

Quisquis ergo attentè & diligenter quid in Missa agatur considerauerit, facile, procul dubio, iudicabit, nullam inter omnes actiones, quæ in Ecclesia Christi exercentur, tantæ esse Maiestatis ac præstantiæ, ut cum hac conferri possit, quippe in qua tractatur pretiosum Corpus & Sanguis Christi Filij Dei, quo à durissima seruitute peccati uniuersus hic mundus liberatus est, atque redemptus. Missa est Sacrificium excellentissimum omnium eorum, quotquot vnquam præteritis temporibus Deo oblata fuere Sacrificia. Quin imò, quotquot vnquam ab exordio Mundi extiterunt Sacrificia, nulla sunt, si cum hoc Sacrificio S. Missæ comparètur; propterea quòd cum in omnibus alijs Sacrificijs res duntaxat creatæ oblatæ fuerint, in hoc solo æterno Patri offeratur Christus Deus & homo, valoris ac æstimationis infinite, quo nihil nec cælum, nec terra excellentius, aut cælesti Patri gratius; nihil nobis utilius, aut salutaris complectitur, propterea quòd nullum sit donum aut beneficiû, quod per hunc facile à Deo assequi nô valeamus. Hinc
facile

facilè cognosci potest, quanta obligatione Deo obstricti simus, qui tam excellenti nos & diuina actione dignos effecit: quantum Deo debeant Sacerdotes, quibus Missam celebrare cõcessum; quantum demum reliqui omnes debeant Deo, qui tanto Sacrificio adfistentes, vberrimis illius fructibus perfruuntur; demum quanti sanctissimum hoc Sacrificium estimare debeamus, quod tã gratum est Deo, tam per se sanctum, & nobis non modò iucũdum, sed & fructuosum. Ad excitandam ergo aliquam in animis nostris deuotionem & affectionẽ erga sacrosanctum hoc Missæ Sacrificium, facta aliquot seu exempla proponam eorum, qui Missam digno præ alijs honore sunt profecuti.

De S. Elisabetha, filia Regis Vngarię, tãto eam amore erga S. Missam affectam fuisse, refert Laurentius Surius in eius vita, vt, quando templum ad audiendam Missam ingrediebatur, (cũ præ nimio eius desiderio mille annos herere in via sibi videretur,) vsq; adeo gressum acceleraret, vt serui ac pedisequæ, quæ illã comitabatur, vix illius assequi vestigia possent.

possent. Missæ inchoatæ, depositis preciosis, quæ gerebat, ornamentis, tam attentam adfistebat, ut nusquam oculos à Missa deflecteret. Quæ deuotio quâ grata fuerit Deo, vel hinc solum constat, quòd fulgore sæpe diuino colluceret, atque illustraretur, adeo ut splendore suo, oculos intuentium perstringeret.

Refert idem Surius de *Bedwige* Poloniæ Ducissa, quòd tanta deuotione Missam prosecuta fuerit, ut etiã multis Missis audiendis nunquã lassaretur, aut fatiaretur. Quando in Ecclesia erat, vndique per ciuitatem Sacerdotes ad legendas Missas curabat conuocari. In genibus duo calla ex assiduo eorum inflexione contraxerat, quæ illa quasi duarum pretiosarum gemmarum loco habebat. Quod in eorum confusionem ac ruborem dictum velim, qui vix sine fastidio vnicam duraxat audire Missam sustinent, quam longam nimis ac prolixam non conquerantur. Tonitrua magnopere extimescebat: hinc, si quando tonitru cælum contremere, Sacerdotem solebat accersere, quo sacras
manus

manus illius capiti imponente, ab omni metu stabat securus; idq; totum ex mera nascebatur deuotione, quæ S. Missam proferebatur.

Idem Surius scribit de Canonico quodam Hermanno Steinfeldensi, quod a deo in dicenda Missa fuerit deuotus, ut frequenter in extasin raperetur; hinc in vnam aliquando Missam, duas aut tres horas infumebat. Sacrista nimis multum ceræ consumi conquestus, facto experimento, tantundem deprehendit consumi ceræ in alia Missa, quæ vel mediam saltem horæ partem duraret, quantum infumebatur in Missa huius Sacerdotis, etsi tribus amplius horis continuaretur. Solebat idem bonus Sacerdos, ex magna illa erga S. Missam affectione, pilos barbæ, qui sacram Hostiam contingebant; item præsemina unguium, à primis quatuor digitis resecta, asseruare, indignum putans res eas in terram proijci, quæ sacratissimum hoc Sacramentum contingissent.

Ad testificandam sanctæ Missæ diuinam excellentiam, è cælo descenderunt

M 6

Angeli,

Angeli, non solum, ut sua praesentia sacram hanc actionem coonestarent; sed ut Sacerdoti etiam sacrificanti administrarent. Hinc S. Chrysostronus, Sacerdotem quendam praestantem vitae sanctitate commemorat, vidisse maximam Angelorum splendidibus vestibus ornatum multitudinem, summa cum reuerentia sacratissimae Missae Sacrificio assistisse, non aliter quam Regi Aulici adistere consueuerunt. Idem scribit Iohannes Rossensis de Heidelbergae Virgine, quae multos Angelos summa cum reuerentia Missae Sacrificio a principio usque ad finem vidit interfuisse. Et Laurentius Surius, in historia de Virgine quadam religiosa, cui nomen Oda, habitante in Brabantiae oppido, appellato Bladese, commemorat, eam duos vidisse Angelos, forma stupendum in modum speciosa, Sacerdoti sacrificanti administrantes, qui brachia sacram hostiam & Calicem eleuantis leuiter erigebant, in iisque demittendis, manicas, ne consecratas Species contingerent, cohibebat: ac deinde complicatis manibus, ac capite nudato, astantes sanctissimum Sacramentum adorabant.

Legi-

Legitur quoq; de Episcopo quodam, qui cū Angliæ Regem aliquamdiu esset præstolatus, vt, à venatione reuersus, Missæ Sacrificio adsisteret, isque diutius quàm oportebat cunctaretur, tandem, quòd videret tempus dicēdæ Missæ elabi, Missam inchoauit: verū cū nullus ex circumstantibus aulicis, metu Regis, illi administrare vellēt, cælitus venerunt Angeli, illique, non sine omnium circumstantium stupore, Sacrificanti inseruierunt. Et nunc vilem aliquem homūcionem (proh dedecus) tam sacræ actioni indecenter, ac sine vllō respectu, aut reuerentia adstare, aut Sacerdoti sacrificanti administrare nolle, non pudeat? Verū quid de Angelis dico? Narrat idem Surius de ouicula S. Coletæ, item S. Francisci, quòd ingressæ Ecclesiam, S. Missæ summa cum modestia adstiterint, & quando eleuabatur sancta Hostia, prouolutas in genua, non ante se, quàm cæremonijs istis finitis, in pedes erexisse. Confundantur igitur, & erubescant Christiani omnes, qui citra debitam deuotionem Missæ adsistūt, & in debito honore Deo exhibendo, à

brutis animalculis superari se patiuntur.

De pœnis quib⁹ animaduertit Deus in eos, qui Missam parui penderunt.

C A P. H.

CVM in diuino hoc Missæ Sacrificio principalis fit offerēs Christus Dominus noster, in eoq; sanctissimum eius Corpus, ac preciosissimus Sanguis offeratur, hinc est, ut si quis id ipsum debito honore reuerentiaque non prosequatur, Christus quasi sibi ipsi illatam grauissimè iniuriam existimet. Id verum esse facillimè ex pœnis perspicitur potest, quibus animaduertit in eos, qui non, quanti oportuit, diuinum hoc Sacrificium aestimauerunt, siue Sacerdotes illi fuerunt, qui indignè Missam celebrârunt; siue alij, qui non, qua decuit, veneratione & honore id ipsum condecorârunt.

S. Sophronius Patriarcha Hierosolymitanus, in Prato Spirit. c. 196. refert, Pastores aliquos, fallèdi temporis causa, simul in saxo confidentes, Missam dixisse, nonnulla Canonis, nonnulla
etiam